

גיליון מס' 1830 * כ"ח בשבט תשס"ב * 31 בינואר 2003
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

שינוי הוא כמו דלת דלת שאפשר לפתוח אותה רק מבפנים. ש.ש.

מהערכת

בחירות

יום ג' בשבוע. קמתי בבקר בהתרגשות חגיגית. וואו היום הוא יום הבחירות. ומחשבות החלו להתרוצץ בראשי על עצם ומהות המילה בחירה, בחירות. היום אנחנו מחליטים כולנו איזו ממשלה תהיה לנו. אנחנו כולנו החלטנו. אתה ואני ואת. (עוד מעט גם נבחר לנו גם מנהל/ת לקהילה הקטנה והביתית שלנו).

והכל בעצם בידיים שלנו. אנחנו בוחרים מה יהיה עלינו. אם ניתן כוח בידי הדת שהיא תנהל את המדינה, אם נתנו כוח בידי הירוקים, או המרק, העבודה, ליכוד, שינוי או חירות....

הקשבתם פעם למשמעות המילים האלה שמאחורי שמות המפלגות? הכוונות היו חייבות להיות טובות כאשר בחרו בשם שייצג אותן. אז מדוע זה כל כך רע? בטח שהגיע הזמן לשינוי - ושיהיה מרק ועבודה וליכוד, שיהיה יותר ירוק הנוף, ונרגיש חירות וחופש לעשות את כל הבחירות האחרות בחיינו האישיות והחברתיות.

תראו כמה נפלא. הכל בידנו. אנחנו בוחרים כיצד ייראו חיינו כבני אדם, כמשפחה, כחברה, כמדינה. והנה היום ניתנה לנו שוב ההזדמנות לבחור. וממחר יהיה לנו טוב יותר ונחייך יותר ונעבוד, ונקשיב לזולת, ונדבר שלום, ונהיה אפילו "אור לאויים". כמו שנאמר עלינו משמיים.

אבל, הייתכן שבעצם אנחנו עדיין לא יודעים לבחור בכלל, על כל פנים לבחור מתוך הסיבות הנכונות? לבחור בטוב ובישר ולא כדי לדפוק מישהו אחר. הרבה מאלה שהולכים היום ל"בחירות", יבחרו שלא מאהבת מרדכי. בראש שלהם לא מי הטוב ביותר עבור המדינה הזאת, אלא רק שמישהו שהם לא "אוהבים" יידפק, שהשני לא יזכה. לניל היה משפט באנגלית שהיה מסביר את המצב האבסורדי הזה: TO CUT YOUR NOSE TO SPITE YOUR FACE. שזו כמובן גם כן אפשרות של בחירה. והפנים אכן מתרגזים, חבל רק שהפנים הם שלנו!?

מה קורה לנו לבני האדם? דווקא אנחנו עם הבחירה "שבחרנו מכל העמים". אולי הגיע הזמן שמישהו שוב יצא לטייל בהר סיני ויפגוש בסנה הבוער? ידבר קצת עם האלוהים הכל יכול.

ואז יקבל גם הנחיות כיצד להוביל אותנו ולכן. או אולי פשוט, שוב נבקש שימלוך עלינו מלך..... מישהו יכול להציע כאן משהו??!

דרך בני האדם עלי אדמות היא רבת מכשולים ומבחנים.
האדם למד כבר לעוף לירח אבל עוד לא למד לבחור בטוב עבורו ועבור מרעיו.

למדנו על דרך הקבלה ש"הכל צפוי והרשות נתונה".
אדם נולד, נולדת מדינה, הכל צפוי מראש מה יהיה על אותו אדם מה יהי על אותה המדינה.
אבל - האין זה מופלא?! עדיין בידי כל אחד מאיתנו הבחירה.
בכל רגע נתון אפשר לשנות את הדרך..

ואנחנו לא יכולים.

גם כ"קבוק" של אנשים עם מטרה מוצהרת וכללים ונכונות וביחד - לא יכולנו.
תראו עד כמה כוח ניתן בידנו בני האדם, ועד כמה אנחנו חלשים.
עד כמה אנחנו כנראה באמת צריכים עוד קצת את האלוהים.
כי מעצמינו התרחקנו.

כאשר נחזור וניגע שוב בעצמינו, נוכל אז
להביט פנימה מאחורי ומעבר לכפתור החולצה, ולהסתכל לו בעיניים, לאלוהים הפרטי הזה
שלנו.
ואז לבחור את כל הבחירות האמיתיות והטובות של חיינו.

לרצות טוב, ולקוות לטוב.

אמן כן יהי רצון.

בחירות מוצלחות לכולנו

שושנה שרקי

ימי הולדת

2/2	אילן גינת ליטל בורן-טיילור אידו פוקס
3/2	גב' הילדה ברק ענבר הרמן (נכדה ריפקינד) רות איתם (נכדה ארנברה)
4/2	בוב ויניו קשת בן-חיים (נכדה) ליהי רוזנקרנג
5/2	רותי (ליפשיץ) ארז (בת 50) איה פרחי (נכדה ווטרמן) שני שוער (נכדה עמית-גרשמן) נעם שגב-קרופר
6/2	איליין איסטון טל אשכנזי אור משה פרחי (נכד ווטרמן)
7/2	גליל רוזנקרנג

אסתר חרוש (נכדה ווטרמן)

8/2 לירון (גליק) סננס
נופר כהן (נכדה רותי מרכס)
דניאל ארנברג (נכדה)
מיטל גלוק
מתיו בוטה (בן טנא)

ימי נישואין

2.2 ארי וגלעד שטיינר
8.2 פנינה וירון זאבי

נזכור

ל' בשבט תשכ"ד (1964) גלעד היימן
ל' בשבט תתש"ן (1990) שלום דייזיס
א' באדר א' תש"ס (2000) גב' אסתר סלומון
ב' אדר א' תשמ"ג (1983) גב' רג' פרידלנדר
ד' אדר א' תשמ"ג (1987) צבי לבינסון
ד' אדר א' תשס"א (2001) מר אמיל פרנק

פרחים מהשולחן

יום שני 12 בצהריים. נפתחו ארובות השמים וגשם עז ניתר ארצה.
זהו בדיוק אותו הגשם שאני זוכרת מימי ילדותי, כשגשם עוד היה גשם,
שהיה "גשם בגן וגשם ברחוב וגשם וגשם וגשם בלי סוף"
אז תארו לכם מה זה עושה לי. חוץ מזה שהתרטבתי עד לשד עצמותי בדרך הביתה.
אז טוב לנו ולירדן ולכנרת. וטוב לדעת שנזכרו בנו סוף סוף, שם למעלה ושולחים אלינו
שוב גשם.

באחה"צ של יום שישי נתקבצנו במועדון החברים לזכור להיזכר ולהזכיר את שרון בן-יהודה
סוקל זכרונה לברכה.
זה היה יחד מאוד מיוחד. מצער מרגש ומוכיח שוב עד כמה הדברים הם סופיים כאשר מדובר
במוות.
עד כמה עגומים הם עזים, ועד כמה אנחנו זוכרים בחיור ובאהבה, את האדם על כל הטוב
והנפלא והמופלא שהרכיב אותו בחייו.
קשה יפה אינטימי ומרגש היה המפגש של כולנו. המשפחה הקרובה, והמורחבת, וחברים.
לקט מן המעט שנאמר שם וליד הקבר, תוכלו לקרוא כאן על גבי דפים אלה.

אותו ערב שבת באותו מועדון חברים סיפר לנו איתי בן זוגה של שרה'לה מרקוסון, על
הטלוויזיה שלרשותנו ושירותנו, על כל אשר היא מסתירה וסותרת ומובילה אותנו לאן שהיא
רוצה. - או לאן שרוצים המראיינים המרואיינים ובעלי הבית. (אם הבנתי וניסחתי נכון,
אז זה מה שהיה שם). קהל השומעים היה רב.

נוגה האחות היפה והנחמדה שעבדה במרפאתנו עד לפני כחצי שנה בערך, ילדה בת במזל טוב. נאחל לה ולמשפחתה מזל-טוב. והרבה נחת מכולנו.

ו... בחירות, מחר. כבר אמרתי?

המשכורות של עבדי הפנים בקהילה, אומרים לי לכתוב ולהזכיר, קטנות כשהיו בהתחלה כשקבעו את גובה השכר לכל עובד. אלה הן המשכורות היחידות של הועלו אי פעם. חברים לא מוחים על כך מספיק ומקבלים את הדין. זה מרגיז את אלה שמצפים שמישהו ימחה. וכל אחד מחכה שיעלו כבר את המשכורות כמו שהבטיחו ושמישהו יעשה משהו למען הנושא הכאוב הנ"ל.....

לרמי גולן החלמה מהירה ושלמה. ולכל אלה שחולים קצת והרבה - צאו מזה! איחולי בריאות לכולנו.

ום איזק וג'יין מודיעים שאייל תלם התחתן ב- 26.01.03 בלאס וגאס. חתונה נוספת תיערך בארץ. בין הנוכחים היו בניהם של הזוג המאושר רוי ונוח. שתי אחיותה של הכלה סיגל חזן-בג'ה, וכן דויד וטלית. אדם.הנה הברכה.

שבת שלום. **שושנה שרקי.**

מזל - טוב!
לנישואיהם של

אייל ובייל סיגל

ברכות רוב נחת לג'יין ולאזק
ולכל המשפחה המורחבת
מכל בית כפר-הנשיא

מהפינה האנגלית

- * I intend to live forever - so far, so good.
- * If Barbie is so popular, why do you have to buy her friends?
- * What happens if you get scared half to death twice?
- My mechanic told me, "I couldn't repair your brakes, so I made your horn louder."
- * Why do psychics have to ask you for your name?
- * If at first you don't succeed, destroy all evidence that you tried.
- * A conclusion is the place where you got tired of thinking.

* Experience is something you don't get until just after you need it.

The hardness of the butter is proportional to the softness of the bread.
To steal ideas from one person is plagiarism; to steal from many is research.

פינת אגם אתה יודע

קוראים יקרים,
עלה בדעתי שזו יכולה להיות פינה נחמדה וקבועה בדברי הכפר, משהו בסגנון "שילובדע".
מה שיש לעשות זה לכתוב את הפתרון על פתק ולהכניס לת.ד. 101. שמות הפותרים יפורסמו בעוד שבועיים.
כמו כן אני מזמין את כל מי שיכול לתרום רעיונות לחידה באותו סגנון, לומר לי, ואני בעזרת ציירים מתנדבים אפרסם כל שבוע.
בינתיים תודה לדודו על האיור המוצלח, ולהתראות בשבוע הבא.

אודי אגם

הלגולה של שמלה

ספורה של תמר (בקלווה) מלפני כמה שבועות על שמלת החתונה שלה, הזכיר גם לי כמה נשכחות.

לפני החתונה שלנו ביקש 1954 נסעתי להשתלמות גננות בסמינר הקבוצים בתל אביב. לפני הנסיעה התייעצתי עם התופרות הנאמנות שלנו דאז - דוריס לברט ז"ל ושוש אפשטיין תבדל לחיים ארוכים, והסברתי בערך איזו שמלה הייתי רוצה שיכינו לי. חזרתי כעבור שבועיים, כמה ימים לפני החתונה, והנה - חיכתה לי שמלה צחה ויפה. הינומה הייתה רק אחת במשק והיא שימשה את כל הכלות לפי הצורך. עברו השנים, נולדו הילדים וכעבור כמה שנים נסענו לשליחות של "הבונים" לדרום אפריקה. לפני נסיעתנו חילקנו את כל רכושנו הדל - קצת ריהוט וקצת מכל דבר בין החברים לשמירה. אינני זוכרת מה עשיתי עם שמלת הכלולות שלי - אך לחו"ל לא לקחתי אותה.

כמעט שלוש שנים היינו שם, ומה רבה הייתה הפתעתי כשחזרנו, ובמסיבת פורים בגן רימון גיליתי בין הילדות המחופשות ילדה חמודה אחת מחופשת לכלה - - - בשמלת החתונה שלי.

יעל נמנוב

דברים שנאמרו ליד הקבר בטקס גילוי המצבה לשרון ז"ל

ים מהמשפחה. נאמרו על-ידי הנרי

Sharon

A year has past, a hard sad year.

A year of pain and tears. A year that was unpredicted. A year of thinking and searching and sifting. Sifting through letters and pictures and memories.

A year of unanswered questions. A year of loving and longing for you, longing to hear your laughter and your voice. Longing for your bright smile, your tough talk, your clear thinking and your candid observations.

A year we spent reflecting on your modest way of life, existing on little and asking for little. A year of admiration for your courage to live your truth and speak your mind. And of admiration for your courage throughout your illness, despite your fears when the illness struck again.

For twelve months, emotions, -sad and happy thoughts and memories have swept over us like waves in the ocean, at times lapping gently and at times beating fiercely. We try to carry on as if all is normal. We succeed for awhile and then suddenly we shed tears, and more tears; a river of tears, mostly from Ima who loves you beyond belief. And from Yaniv who, in your most difficult days, accompanied you lovingly and was so close to you. We all weep for you, long for you and love you dearly.

We remember you as a baby; a beautiful baby, as a clever girl, a rebellious adolescent and a woman of character. Complex and varied. Stormy in spirit, silent in thought and sincere in love, and always, always, yourself. We learned so much from you. And in the last few months of your life we learned so much about you and your various activities in Tel Aviv helping others.

We also remember vividly the wonderful moments spent with you towards the end, in Ramat Aviv. Talking, walking slowly arm in arm, or holding hands, or just sitting quietly on a bench in the sun, loving each other's company. Truly beautiful, precious moments. which will remain with us forever.

One last word. We will not be miserable; you would not want that.

We will always love you and miss you and cry, but though our lives can never be the same, we will also laugh whenever we can. Our memories of you will inspire us and encourage us to try and live a happy positive life.

Sharon, we thank you and bless you for enriching our lives.

דברים לעילוי נשמת שרון בן-יהודה סוקל ז"ל

הטלפון באוטו מצלצל. דורית היתה על הקו. אתה חייב לעזור לי. יש אזכרה לשרון ואני לא מוצאת את המילים הנכונות. ואיך באמת מוצאים "מילים נכונות", כאשר גם הזמן שעובר ואמור לנחם ולהקל, לא עומד במשימה.

הקילומטרים הבאים בדרך הביתה כבר היו אפופי מחשבות. צומת עמיעד "קושטה" לכבוד הבחירות שעומדות בשער. פרסומאי חלקלק וקופירייטר שנון או להפך, לקחו מנדט על המחשבה הכללית וקבעו בפסקנות "העם רוצה שרון". כדי להדגיש את המסר הם גם חתמו בנקודה אדומה גדולה ומודגשת. נערות חינניות חילקו למכוניות החולפות סטיקרים באותו הנוסח, שתוכל לקחת אתך את "הבשורה" גם הביתה.

כשחלפתי בצומת היה נדמה לי שמצאתי את המילים החסרות. לא איני יודע מה רוצה העם. אבל אני בטוח שכל מי שנמצא כאן, והכיר את שרון שלנו, היה רוצה והיה נותן הכל, הכל

והיה בוחר בלי היסוס ובלי התלבטות, לו זה היה בידיו, ששרון תהיה אתנו, חזקה, עקשנית ולוחמת. קרוב לוודאי שהיתה אפילו כועסת ומתוכחמת איתי על חוסר המקוריות וההשראה, שלא לומר טעם טוב, באנלוגיה שעשיתי עם השמות. אבל כל מי שהכיר את שרון באמת ידע שגם מאחורי כל ויכוח, או אי הסכמה, או אפילו ביקורת, עמדה נפש אוהבת ואכפתית, דואגת ומבינה, רגישה ויודעת לסלוח.

הזמן שעובר עוזר אולי להדחיק את העצבות, את הרגשת חוסר הצדק והתוחלת של מוות אכזר שהגיע ומשאיר אותך בלי מילים נכונות, בלי מילים בכלל.

לשילה והנרי, יניב, אריאן וכל יתר המשפחה והחברים, המשיכו להיות חזקים ואופטימיים. שרון לא היתה מסתפקת בפחות.

אבי רוזנקרנץ.

אהבה ראשונה / שרון סוקל

אהבה ישנה
כמו מכונית שנטשת
בצידי הדרך:
בהתחלה,
כשיורד הלילה,
לבר קצת כבד,
היא לבד,
והלילה קר וגדול,
אחר כך נחמץ,
רק אם השום.
עם הזמן אתה פחות
ופחות מודאג,
ופתאום -
"כבר חודשיים תמימים
שלא זכרתי".
ואחרי זמן רב,
באקראי,
בצד הדרך,
אתה נדהם לגלות
שאין בך
שום סנטימנטים.
*

שיר שכתבה שרון לחג המשק

אז מה היה לנו?
קדחת,
אוהלים,
חמסינים,
אנו באנו ארצה,
אל יבנה הגליל,
הורה סביב המדורה.

חברים טובים שתמיד איתנו,
חברים טובים שהלכו מאיתנו,
חברים שהולכים בתלם,

לאורך כל הדרך
וכאלה שהולכים על יד,
משפחה קרובה,
משפחה אחת גדולה.

גיוסים בכרם, במטע,
גמדא, ידיות,
עיבוד-שבבי.

הגשה עצמית,
לינה משפחתית,
טלויזיה צבעונית,
מרכזי רווח.
וכל הזמן המון ילדים:
הדובדבנים שעל הקצפת,
הצימוקים שבעוגה.

שרון

יש גיל מסוים שבו אנו רואים רק בצבעי שחור לבן.
בגוון האפור אנו מבחינים יותר מאוחר, עם הניסיון של השנים, לאחר שראינו שאנו לא
כל-יכולים, אחרי שבחנו דברים לכאן ולכאן, אחרי שהתעייפנו מלעמוד על הבריקדות וביחד
עם הופעות הפסים האפורים בשערנו.
הגיל שבו אנו נלחמים בחירוף נפש על דעותינו, הגיל שבו אנו נתרמים לשנת שירות
ולצה"ל הוא גיל ההתבגרות ועד גיל 25. טוב שהיינו כאלה וטוב שהיה מי שנלחם על
הדברים החשובים בחיים, בקיבוץ, במדינה ובעולם.

יש כאלה אנשים שהרוח הצעירה ורוח הלחימה לא עוזבים אותם במהלך השנים.
הם יתריעו, יתווכחו, יכתבו, יפגינו, יצטרפו לעמותות. הם הצעירים לנצח שעקבות הזמן
לא משפיעות עליהם לרעה ולא ממתנות אותם עם הגיל.

כך אני רואה את שרון שעד יום מותה לא נס ליחה. איכפתניקית, מתעניינת, מתריעה
ולוחמת: על זכויותיו של חבר, על קידום מעמד האישה, על חופש העיתונות והביטוי, על
תיקון החלטות שגויות ולבטח עוד נושאים שלא ידעתי שעסקה בהם.

את לוחמי גיל ההתבגרות אנו מכבדים ומבינים. אל מול הלוחמים לנצח אנו לעיתים מרימים
גבה ושואלים: מאין הכוח? מהיכן ההתמדה? מה מזין את המנוע? מדוע לא תשבו קצת מול
הטלויזיה? גם לכם מגיע קצת שקטם

היות והנושאים בהם עוסקים הלוחמים הם בדרך כלל חשובים לכולנו, בסופו של דבר, טוב
שיש מישהו שמעיר אותנו, מפזר מלח ופלפל על תבשילים שנהיו דלי טעם, ויוצר מודעות
בסביבתו הקרובה והרחוקה.
המון לוחמים אין בקרבנו, ועם לכתו של אחד מהם מתערער האיזון וחסרונו מורגש.

מרגישה בחסרון ומתגעגעת, **צילה**.

שרוני,

רצינו להודות לך על העזרה הגדולה במהלך שבוע המודעות של מגיפת האיידס בישראל, והדרכים למנוע את התפשטותה.

את בין הפנים והקול שהיינו שמחים לראות אותם מייצגים אותנו בחוץ, באירועים בכבוד גדול.

תודה נוספת על העזרה במהלך כל השנה ומאחלים לך בהצלחה בארגון "קפה פלוס".

שלך, **גליה**.
הועד למלחמה באיידס.

16/11/2000

עבור: מר רוני מילא - שר הבריאות
לשכת השר
ירושלים.

מאת: **שרון סוקל**
ליאון בלום 11
תל-אביב

שלום רב,

החודש האחרון היה בכל הארץ חודש המודעות לסרטן. עבורי זוהי שנת המודעות לסרטן, מאחר ובתחילת השנה נמצאתי "האחת מתשע" שחלתה בסרטן השד. למזלי ולשמחתי עברתי את הניתוח בשלום וכן את הטיפולים הכימותרפיים וכעת רק נותרו לפני ההקרנות.

במשך חודשים רבים הייתי (אני עצמי), צמודה למחלקת אישפוז יום של בי"ח איכילוב שבה עושות האחיות עבודת קודש. כל אחת מהאחיות שם נהדרת: מקצועית מאוד וגם - ואולי בעיקר - אנושית, חמה, תומכת, רגישה ועוזרת בכל דרך שרק אפשר. האחיות כולן עומדות לרשות החולים בכל השעות - בוודאי שמחוץ לשעות הסטנדרטיות של הטיפולים, בערבים ובביתן, בסופי שבוע ובכל עת שזקוקים להן. לא פלא שהן זכו השנה בפרס מטעם נשיא המדינה על עבודתן המופלאה.

כידוע העבודה עם חולי סרטן לא פשוטה מבחינה נפשית ותחלופת האחיות גבוהה מאוד. האחות המטפלת שלי סיפרה לי את העובדה המדהימה שכבר 14 שנה! היא מתמידה בתחום. כששאלתי אם לפחות היא מתגמלת בהתאם, הסתבר לי שלא רק שהיא איננה מתגמלת על היכולת המופלאה שלה, להחזיק מעמד כל כך הרבה שנים בתחום האונקולוגי, עם כל השחיקה הנפשית וההתמודדות היומיומית עם הכאב הכרוך באיבוד חולים שהיא נקשרת אליהם במשך חודשים של טיפולים - אלא שהשכר שלה אפילו נמוך מהשכר הממוצע של אחיות בתחום אחר, עם ותק והסמכה כשלה - וזאת בשל העובדה שאין עבודת משמרות ושאר האפשרויות להגדיל את המשכורת.

לא זאת בלבד - אלא שמסתבר שישנם תקנים לאחיות במחלקה האונקולוגית, אולם בשל הקושי הנפשי הרב - אין רבות ש"קופצות על המציאה", ובפועל יש מחסור באחיות.

לפיכך נראה לי שיש לשנות לאלתר את המצב ולדאוג לתגמל את
 האחיות האונקולוגיות בהתאם להשקעה הנפשית שלהן, כלומר -
 אחיות שעבדות עם חולי סרטן ומתמידות בכך - יש לתגמל אותן באופן
 פרוגרסיבי על כל שנת עבודה שהן נשארות בתחום.

כך יתכן ותיפטר באופן חלקי בעיית התחלופה הגבוהה ובעיית איוש
 התקנים - ובוודאי שאותן אחיות שכן משקיעות את הלב והנשמה יזכו
 לתגמול (המינימלי!) הראוי להן.

אמנם כסף איננו חזות הכל - והקרדיט וההערכה הרבה שמגיעה לאותן
 אחיות הן הרבה מעבר לחומרי- אבל גם התשלום הכספי הוא תמורה
 שאין לזלזל בה.

מר מילוא הנכבד, אתה ידוע כאדם הגון שאיננו חושש לקבל החלטות
 אמיצות. אנא דאג לשמור על אותן אחיות מופלאות למען כל החולים
 שעוד יגיעו (והם הולכים ומתרבים לצערנו...) למחלקות האונקולוגיות.
 הן עושות מלאכת קודש!!

* * * * *

תודיתינו לכל החברים שבדרכים שונות, הצליחו
 לקיים אירוע כה מרגש ומכובד ליום השנה של שרון שלנו.
 כמו כן על התמיכה שקיבלנו במשך כל השנה האחרונה.

מכל הלב. משפחת בן יהודה

"God gives us relatives, thank goodness we can choose our friends"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!